

лонъ той са срѣшнѣлъ съ тѣзи часть отъ войска та си, която бѣ проведена на кораби тѣ. Вавилонъ былъ назначенъ столица на всемирна та монархія. Александръ предполагалъ да съедини въ една грѣмадна имперія сички тѣ покорены народы и да ги постави на най висока стѣпень на чловѣческо то образование. Но посреда велики тѣ си намѣренія той са поболѣлъ; безмѣрнытѣ му трудове, а тѣй сѣщо и развратъ тѣ, на който той са предавалъ на послѣднѣ време, довели го въ неизцѣрима огневица. Предъ конца му, полководцы тѣ печално обетѣпили постелка та на болныя и простырали рѣцѣ тѣ си къмъ него. Александръ поподигнѣлъ си глава та, умилно погледнѣлъ на сички тѣ и казалъ: „Предосѣщамъ, че слѣдъ смъртъ та ми ще са начене кървава борба.“ Като умираше, попытали го, кого назначава той наследникъ слѣдъ себе си, понеже нѣмалъ пораслы дѣца. Той отговорилъ: „най достойныя!“ и тамъ са свършилъ, — на трійсетъ и третя та година отъ рождение то си, като царувалъ 12 години и 8 мѣсеца. Ранната негова смъртъ была голѣма загуба за чловѣчеството, защото слѣдъ него сичкѣй тѣ свѣтъ оставалъ въ развалины.

Г Л А В А VI.

А. РИМЪ ПРИ ЦАРЬЕ ТѢ.

1. Ромулъ и Нума Помпилий.

РОМУЛЪ.

1. Ромулъ и Ремъ.

Слѣдъ съсыпванье то на Троя, Еней, съсъ челядь та си, отишелъ въ Италиа и стигнѣлъ при устье то на Тибръ, въ Лаціумъ. Тамъ, у Латины тѣ, Асканій сынъ тѣ Енеевъ, основалъ града Албалонга, който наскоро станѣлъ столица на не голѣмо господарство; изъ него